

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobce: **V. Z.**, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Advokátní kancelář Čechovský & Václavek a partn., Václavské nám. 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2013, č. j. OAM-23/ZA-ZA06-ZA05-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 1. 2. 2013, č. j. č. j. OAM-23/ZA-ZA06-ZA05-2013 byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Žalobou ze dne 18. 2. 2013 se domáhal žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení. Argumentoval tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3

zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“) a ust. § 12, § 14 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., jakož i v rozporu s pro ČR závaznými mezinárodními dokumenty. Uvedl, že žádost to udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu toho, že na území Ukrajiny se cítil být vážně ohrožen v souvislosti s odepřením pomoci, resp. nečinností Policie Ukrajiny ve věci vyšetřování trestného činu, kterého se však nedopustil, kdy zároveň byl se vši pravděpodobností v této souvislosti vydírán a pronásledován soukromou osobou. Policisté zjevně neměli zájem na zjištění skutečné pravdy, proto celá situace vyústila jeho odjezdem, resp. útekem do ČR.

Poukázal na současnou politickou, ekonomickou a bezpečnostní situaci ve státě jeho původu, kdy ukrajinská policie mučila, vydírala, nutila k přiznání či rasově diskriminovala tisíce lidí. V souvislosti s výkonem služby policejních složek je neutěšená situace na Ukrajině, tato skutečnost tak dává zcela novou váhu jeho argumentům uváděným v souvislosti s jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písmeno b) zákona o azylu.

Namítl dále, že žalovaný si neopatřil dostatečné množství podkladů pro objektivní rozhodnutí o žádosti, vyjádřil nesouhlas s tím, jakým způsobem žalovaný shromážděné podklady interpretoval. Vytkl dále, že nebyl řádně obeznámen v rámci správního řízení o možnostech seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci. Domníval se, že v posuzované věci došlo k porušení zásad týkajících se mezí volnosti správního uvážení, neboť z odůvodnění rozhodnutí není patrné, z jakých osobních poměrů žadatele žalovaný vycházel a není ani patrné, z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace na Ukrajině žalovaný vycházel pro úvahu o tom, že žadateli tento typ azylu neudělí. Žalobce navíc má za to, že jeho osobní situace v zemi původu tak, jak ji popsal v průběhu řízení o udělení azylu, a jak uvedeno výše, je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu či důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb. o azylu.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 21. 3. 2013 popřel oprávněnost žaloby, nesouhlasil s ní, neboť v žalobcově případě bylo postupováno v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Po provedeném řízení má za prokázané, že jmenovaný ve vlasti neměl žádné potíže, které by souvisely s některým z azylově relevantních důvodů. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že se žalobce obává jednání soukromých osob, které však nebylo motivováno jeho rasou, pohlavím, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině ani zastáváním určitých politických názorů. Ve vlasti se měl obrátit jednou na policii, kde mu řekli, že vše vyřeší. Na výsledek šetření však nečekal, z jeho výpovědi jednoznačně vyplývá, že se o jeho průběhu vůbec ani nezajímal. Správnímu orgánu je z jeho úřední činnosti známo, že na Ukrajině existují mechanismy, které mohou občané k ochraně svých práv využít, v daném případě je však zřejmé, že sám jmenovaný zaujal k řešení svého problému více než liknavý postoj. Žalobcovy potíže se datují do roku 2006, z vlasti odcestoval až v roce 2008, přičemž svoji situaci vyřešil přestěhováním se ke své babičce, kde bez problémů až do svého odjezdu v roce 2008 žil. V České republice se nacházel na základě pobytových oprávnění dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR, do vlasti se dobrovolně vracel, aniž by to pro něj mělo jakékoliv negativní důsledky. O mezinárodní ochranu požádal až ve chvíli, kdy možnosti jeho dalšího legálního setrvání v ČR byly ztíženy.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že jmenovaným tvrzené obavy nemají žádnou souvislost s azylově relevantními důvody. Neuvedl ani žádné konkrétní důvody, které by měl žalovaný blížeji hodnotit v souvislosti s možností udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Proto jeho žádost je i ve vztahu k tomuto ustanovení zjevně nedůvodná. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, proto byl učiněn návrh, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud měl k dispozici správní spis, zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 17. 1. 2013, protokol o pohovoru k žádosti byl s ním sepsán dne 25. 1. 2013. Jmenovaný je svobodný, má středoškolské vzdělání, na Ukrajině pracoval jako dlaždič, zaměstnanec strážní služby, spojař, v ČR jako elektrikář, dělník a podnikatel v oblasti opravy domů. Na Ukrajině žije jeho otec a dva bratři, matka pracuje legálně v Itálii. Od roku 2006 pracoval na Ukrajině v ochrance, hlídal sklady s výpočetní technikou. Pracoval tam tři měsíce, poté došlo k vyloupení jednoho skladu. Byl obviněn spolu s kolegou, že sklad vykradli. Obrátil se proto na policii, ta mu slíbila, že věc vyšetří, nestalo se tak však. Vedoucí skladu chtěl, aby ukradené zboží vrátili, měl své lidi, kteří jej pronásledovali, několikrát jej zbili. Obtěžovali jej i doma. Požadovali po něm 30.000 EURO. Protože finanční prostředky v takovém rozsahu neměl, chtěl aby měl pokoj, rozhodl se proto v únoru roku 2008 odjet do ČR. Potvrdil, že několikrát se ještě na Ukrajinu vrátil na návštěvu příbuzných, kde pobýval mnohdy čtyři i pět měsíců, neboť v ČR neměl práci (červen rok 2009 až leden 2010). V ČR žil legálně, měl platné doklady. K důvodům své žádosti sdělil, že dostal výjezdní vízum z ČR platné ode dne 20. 12. 2012 do dne 8. 1. 2013. Tvrdil, že ČR je jeho cílovým státem, měl zájem požádat o trvalý pobyt. V pohovoru ze dne 25. 1. 2013 ve shodě se skutečnostmi uvedenými v žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále sdělil, že kvůli popisovanému incidentu s majitelem skladu, který jej i jeho kolegu obvinil z krádeže, se obrátil na policii pouze jednou, hned na začátku. Nenapadlo jej jít na policii znovu, když vyhrožování pokračovalo popisovaným způsobem, aby jí třeba ukázal telefonní číslo, z něhož mu někdo vyhrožuje. Uvažoval spíše o odjezdu. Domníval se, že policie dostala zapláceno, aby případu nevěnovala pozornost. Ke krádeži došlo v červenci roku 2006, následující měsíc byl napaden, dva až tři měsíce čelil výhrůžkám, poté odjel k babičce. Nikdo ho nevypátral, o lidech, s nimiž měl předtím problémy, neslyšel. Potvrdil dále, že poslední rok a půl, kdy žil u prarodiče, nepocíťoval žádné problémy. Do ČR odjel, aby si vydělal peníze a zbavil se nepříjemností, o nichž hovořil. Na Ukrajinu se nechce vrátit, v ČR se zdržuje legálně, v budoucnu chce požádat o trvalý pobyt. Byl toho názoru, že ačkoliv poslední rok a půl svého pobytu na Ukrajině žádné problémy nepocíťoval, tj. po dobu, kdy žil u babičky, domníval se, že jsou jeho problémy stále aktuální, neboť dotyční lidi by si zjistili, že se vrátil. Uvedl, že se mu nelíbí politický režim na Ukrajině, se státními orgány však nikdy problém neměl. Obával se, že by si nenašel ani práci.

Případ žalobce byl posouzen na základě ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.

K otázce zjevně nedůvodných žádostí pro neuvedení skutečností relevantních z pohledu azylového zákona se Nejvyšší správní soud vyjádřil již opakovaně ve své rozsáhlé a konstantní judikatuře, např. v rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne

18. 2. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003-48, ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007-59, dostupné na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 2 Azs 20/2010-85 uvedl, že „...aplikace § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu přichází v úvahu především v situaci, kdy žadatelem uvedené skutečnosti zcela zjevně nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Ministerstvo vnitra je však i v takovém případě povinno své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodnit. Žalobce namítl, že správní orgán rozhodoval na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Vzhledem k tomu, že žadatel nese břemeno tvrzení, je to tedy jmenovaný, kdo svými tvrzeními určuje a vymezuje směr dalšího postupu a dokazování správního orgánu, rozhodující o oprávněnosti žádosti.“

Z obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že této povinnosti žalovaný jak ve vztahu k azylu, tak i k doplňkové ochraně dostál. Správní orgán se zabýval jak samotnými tvrzeními potížemi žalobce, tak i situací v zemi jeho původu. Žalobce tvrdil, že zemi původu opustil z důvodu obav jednání soukromých osob v souvislosti s údajnou krádeží ve skladě, kde v roce 2006 pracoval. Příčinou jeho potíží měla být krádež počítačové techniky ze skladu, jehož ostrahu měl na starost, po níž byl vyzván majitelem zboží, aby mu škodu do měsíce uhradil. Protože tak neučinil, byl napaden a zbit. Během dvou až tří měsíců po krádeži obdržel šest až osm výhrůžných telefonátů. Den po krádeži se obrátil na policii, kde vylicil svou situaci. Policie se však případem nezabývala, přestože jeho vyšetření slíbila. Žalobce vícekrát na policii nešel, napadení ani telefonické výhrůžky jí už neoznámil, na její nečinnost si nestěžoval, nikam jinam se o pomoc neobracel. Místo toho začal uvažovat o odjezdu z Ukrajiny. Odstěhováním se na vesnici v Ternopolské oblasti žadatelovy problémy ustaly a poslední rok a půl před odjezdem z Ukrajiny už mu nikdo nevyhrožoval. Potvrdil, že neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány ani problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví nebo náboženskému přesvědčení. Při posouzení otázky udělení azylu z hlediska § 12 zákona o azylu je podstatné, zda byl nestátní původce pronásledování motivován některým z azylově relevantních důvodů. Takovou skutečnost však žalobce neprokázal. Měl-li tedy případně potíže se soukromými osobami, pak soud odkazuje na rozsáhlou judikaturu NSS, např. rozhodnutí ze dne 4. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, www.nssoud.cz. Skutečnost, že žalobce má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, pokud tyto problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jak již shora uvedeno, pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. V nyní projednávané právní věci vycházel soud mimo jiné ze správního spisu a zjistil, že žalobcem uvedené skutečnosti nejsou podřaditelné pod azylové důvody, jedná se o potíže vyvolané soukromými osobami, které nevykazovaly známky intenzivního ani dlouhodobého pronásledování, přičemž žalobce zároveň v podstatě rezignoval na využití prostředků ochrany své vlasti, na jejíž orgány veřejné moci se až na jednu výjimku s žádostí o pomoc neobracel. V této souvislosti soud cituje z rozsudku NSS ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004, sice: „za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu“. V případě žadatele se o šikanu nejednalo, výtky žalobce k nečinnosti policie nejsou opodstatněné, neboť on sám se ke svému problému stavěl rovněž pasivně, pokud jde o využití možnosti ochrany poskytované zemí jeho původu. Z obsahu jeho výpovědi tak vyplývá, že uvedený problém si vyřešil vnitřním přesídlením a ani při svých opakovaných návratech do vlasti se s žádnými potížemi nesetkal.

Problém s vyhrožováním ze strany majitele skladu nastal v roce 2006, z vlasti odcestoval až v roce 2008, přičemž svoji situaci vyřešil přestěhováním ke své babičce, kde bez problémů až do svého odjezdu v roce 2008 žil.

Soud ve prospěch žalobce sice musí uvést, že za určitých okolností může být i negativní chování soukromých osob přičteno k tíži státu, ale jen tehdy, pokud stát není ochoten nebo schopen odpovídajícím způsobem zajistit osobě pronásledované ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu ochranu před takovým jednáním (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, www.nssoud.cz). V této souvislosti je třeba poukázat i na právní názor NSS vyslovený např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48 nebo rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, v němž je stanoveno, že má-li žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby není bez dalšího toto důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, „*tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“ Soud i žalovaný netvrdí, že pokud by se žalobce obrátil na nadřízený policejní orgán, bylo by jeho stížnosti vyhověno. Je však třeba prokázat, že žadatel projevil vzhledem k jeho dostupným možnostem dostatečnou snahu řešit své potíže s příslušnými orgány. Žalobce však potvrdil, že na policii se obrátil pouze jednou, kdy mu řekli, že věc vyřeší, na výsledek šetření však nečekal, situaci si řešil po vlastní linii. Z jeho postoje je zřejmo, že kladný výsledek postupu ze strany policie předem negoval, aniž by byl opřen o vlastní osobní zkušenosti a poznatky, neobrátil se na nadřízený správní orgán, neučinil jiné další opatření ve vztahu ke státním orgánům Ukrajiny a ani neshledal ochranu u jiného kompetentního orgánu země původu. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 679/2004-41, www.nssoud.cz, „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky ochrany.*“ V daném případě se žalobce tedy pouze hypoteticky obával návratu na Ukrajinu, uváděné důvody nejsou proto právně relevantní pro udělení některé z forem azylu.

Soud nemohl přisvědčit argumentaci žalobce, že jeho osobní situace v zemi původu tak, jak ji popsal v průběhu řízení o udělení azylu, je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu či důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť neuvedl ani žádné konkrétní důvody, které by měl žalovaný blížeji hodnotit v souvislosti s možností udělení humanitárního azylu.

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz soud poukazuje na to, že „... poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb. o pobytu cizinců na území ČR“.

V daném případě stížní námitka směřuje proti skutečnosti, že žalobci nebyl přiznán humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Tuto námitku je třeba odmítnout s poukazem na setrvalou správní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, v němž je uvedeno s odkazem na rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 dostupné na www.nssoud.cz, že „na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1

s.ř.s.).“ Dále z citovaného rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, www.nssoud.cz vyplývá, že „míra správního uvážení správního orgánu je tedy za situace, kdy se ustanovení dle § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit na konstatování, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele; poměrně široká. Přitom prostor soudního přezkumu správních rozhodnutí u přiznání či nepřiznání humanitárního azylu je v souladu s citovaným judikátem naopak omezen, což však jistě ani ve vzájemné kombinaci neznamená, že by při přiznávání humanitárního azylu mohlo být určováno pouhou libovůlí správního orgánu.“

Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup – zde poskytnutí azylu – vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění při alespoň zmírnění tvrdosti; v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situaci nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení, správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze zařadit např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.

Žalobce je přesvědčen o naplnění důvodu pro udělení humanitárního azylu.

Aplikuje-li soud výše řečené na konkrétní situaci žalobce, dospívá k závěru, že neudělení humanitárního azylu ze strany žalovaného bylo opodstatněné. Ust. § 3 odst. 4 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost vycházet při rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Totéž vyplývá i z § 46 správního řádu, podle něhož musí být rozhodnutí ve správním řízení vydáno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti. Podle § 30 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věc a za tímto účelem si opatřit podklady pro rozhodnutí. Podle názoru soudu žalovaný zjistil v řízení spolehlivě stav věci, když vycházel ze subjektivních informací sdělených žalobcem a z objektivních zpráv o situaci v zemi jeho původu. Tyto prameny poté žalovaný hodnotil samostatně i v jejich vzájemné souvislosti a na základě takto provedeného hodnocení dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Dle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Jak vyplynulo ze správního spisu, správní orgán tak jak uvedeno výše, v řízení rovněž zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení této formy azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. Opakovaně nutno poznamenat, že udělení azylu je na volné úvaze

příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Rovněž soud opakovaně zdůrazňuje, že mu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, toto je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil a posoudil dle názoru jak osobní situaci žalobce, tak i jeho zdravotní stav. Pak pokud sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Soud v této souvislosti dále poukazuje např. na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, dle kterého „v otázkách přezkumu správního rozhodování, které je ovládáno zásadami správního uvážení zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejich rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejudikatura III ÚS 101/95)“.

Ze správního spisu je zcela zřejmé, že správní orgán provedl v řízení úplné dokazování, je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly správním orgánem řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování o tom, zda zde jsou důvody pro udělení azylu dle § 12, § 13 odst. 1, odst. 2 i § 14 zákona o azylu, vycházel. Navíc jmenovaný neuvedl ani žádné konkrétní důvody, které by měl žalovaný blíže hodnotit v souvislosti s možností udělení humanitárního azylu. Z těchto uvedených důvodů proto jeho žádost je i ve vztahu k tomuto ustanovení zjevně nedůvodná.

Žalovaný rovněž náležitě a přesvědčivým způsobem objasnil, z jakého důvodu nelze udělit azyl podle § 14a odst. 1, případně § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno vyvodit, že v zemi původu mu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Ve vlasti problémy se státními orgány neměl, sám rovněž ani nespecifikoval, jaké konkrétní nebezpečí by mu v případě návratu mohlo ve vlasti hrozit. Z jeho výpovědi nevyplývalo, že by mu byl ve vlasti uložen trest smrti nebo mu vykonání tohoto trestu hrozí. Správní orgán se zabýval tím, zda žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a konstatuje, že žadatel netvrdil žádné skutečnosti, z nichž by hrozba takového reálného nebezpečí vyplývala. Naopak sám uvedl, že nikdy neměl žádné problémy se státními orgány své vlasti a jak již bylo výše uvedeno, v době odjezdu z vlasti už prakticky neexistoval ani problém se soukromými osobami, který dotýčný uvádí jako důvod své žádosti. Rovněž při opakovaných návratech do vlasti neměl žádné potíže. Z veřejně dostupných informačních zdrojů je správnímu orgánu známo, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce pak po posouzení skutečností jím sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Na základě tohoto přisvědčil soud závěru žalovaného, že se žadateli nepodařilo prokázat hrozbu nebezpečí vážné újmy v zemi původu ve smyslu některého z důvodů uvedených v § 14a

zákona o azylu. Rovněž z výpovědi žalobce nevyplynulo, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Žalobce je svobodný, bezdětný, ostatní členové rodiny (rodiče, bratři) se zdržují na Ukrajině. Matka legálně pracuje v Itálii. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany sice uvedl, že v ČR žije jeho družka Tereza, bližší osobní údaje o ní neuvedl, taktéž se ani blíže nevyjádřil k dlouhodobosti i intenzitě jejich vztahu. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu byla tedy správně posouzena jako zjevně nedůvodná.

Situace žalobce tedy není řešitelná prostředky zákona o azylu, je však možno ji řešit případně prostředky zákona o pobytu cizinců. Azylová procedura nemůže nahrazovat procedury podle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, a to jistě ani tehdy, kdy je pro cizince obtížné dostát všem nárokům zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2005, sp. zn. 2 Azs 36/2005, www.nssoud.cz).

Krajský soud v Brně proto uzavírá, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedopustil právního pochybení, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. V souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. května 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová